

Anadolu'nun Fatihi Alp Arslan

Oluşturan: Kadriye Bayraktar

Horasan'da 1029 yılının karlı bir Ocak gününde dünyaya geldim. Babam Çağrı Bey, adımlı "Alp Arslan" koydu. "Alp" yiğit, "Arslan" ise ormanların kralı demektir. Küçüklüğümde beri at sırtında rüzgarla yarışır, kılıç sallamayı bir oyun gibi değil, bir görev gibi öğrenirdim. Babam elimden tutar, bana uçsuz bucaksız bozkırları göstererek, "Buralar yetmez oğul, senin kalbin dünya kadar geniş olmalı," derdi.

Zaman su gibi akıp geçti. Sadece kılıç kullanmayı değil; adaleti, dürüstlüğü ve halkımı sevmeyi de öğrendim. Bilge öğretmenim Sencer Bey, bana tarihteki büyük komutanları anlatırdı. "Gerçek güç bilekte değil, akıl ve kalptedir Alp Arslan," derdi. Her sabah güneş doğmadan uyanır, ok atma talimleri yapardım. Hedefim her zaman tam ortaydı, tıpkı hayallerim gibi.

Büyük Selçuklu Devleti'nin sultanı olduğumda, omuzlarımdaki yük daha da ağırlaştı. Vezirim Nizamülmülk ile saatlerce devletin geleceğini konuşurduk. O, kütüphaneler kurmamızı, bilime önem vermemizi isterdi. Ben ise halkımın huzur içinde yaşayacağı yeni bir yurt arıyordum. Gözlerimi batıya, güneşin battığı ama medeniyetin parladığı Anadolu topraklarına çevirdim.

1071 yılının Ağustos ayıydı. Malazgirt Ovası'nda devasa bir orduyla karşı karşıyaydık. Bizim sayımız azdı ama inancımız tamdı. Atımdan indim, askerlerimin önünde diz çöktüm. Üzerimde bembeyaz bir elbise vardı. "Eğer şehit olursam bu benim kefenim olsun," dedim. Askerlerimle beraber dua ettik. O an korku bizden fersah fersah uzaklaştı.

Savaş başladığında yer gök "Allah Allah!" nidalarıyla inledi. Turan taktiğini uyguladık; önce geri çekilir gibi yaptık, sonra düşmanı çepeçevre sardık. Bir askerim yanıma gelip, "Sultanım, düşman ordusu çok kalabalık!" dediğinde ona gülümsedim. "Onlar ne kadar çoksa, bizim zaferimiz o kadar büyük olur," dedim. Cesaretimiz, çeliği bile eritecek güçteydi.

Güneş batarken Malazgirt Ovası
zaferimize şahitlik ediyordu. Bizans
İmparatoru Romen Diyojen esir
alınmıştı. Onu çadırıma getirdiklerinde
titriyordu. Karşısında bir düşman değil,
bir insan gördü. Onu zincire vurmadım,
ona kötü davranmadım. Aksine, bir
hükümdara yakışır şekilde ağırladım.
Çünkü asıl zafer, düşmanını esir almak
değil, onun kalbine giden yolu
bulmaktı.

Ona en ünlü sorumu sordum: "Eğer ben senin eline esir düşseydim, ne yapardın?" Diyojen başını öne eğdi, "Belki seni öldürtür, belki de zincire vurup sokaklarda gezdirirdim," dedi. Gülümseyerek cevap verdim: "Benim cezam ise çok daha ağır; seni serbest bırakıyorum." Bu, Türklerin hoşgörüsünün ve asaletinin en büyük nişanesiydi.

Bu zaferle birlikte Anadolu'nun kapıları bizlere ve gelecek nesillere sonsuza dek açıldı. İnsanlar akın akın bu bereketli topraklara gelmeye başladı. Artık burası bizim yeni evimizdi. Kılıçla kazandığımız bu toprakları, sevgi ve adaletle sulayacaktık. Bizden sonra gelecek olanlar, bu topraklarda özgürce yaşayacak ve büyük bir medeniyet kuracaktı.

Etkinlik Zamanı Haydi, şimdi sen de bir kahramansın! Aşağıdaki boşluğa Alp Arslan'ın kazandığı Malazgirt Zaferi'ni veya Anadolu'nun güzel doğasını anlatan bir resim çiz. Ayrıca, bir arkadaşına "hoşgörü" üzerine kısa bir mektup yazmaya ne dersin? Unutma, Anadolu'nun kapıları sevgiyle açılır!